

โรคฉี่หนู หรือโรคเลปโตสไปโรซิส (Leptospirosis)

เกิดจากเชื้อกลุ่ม **Leptospira** มักพบการระบาดในหน้าฝน หรือช่วงที่มีน้ำท่วมขัง สัตว์ที่แพร่เชื้อโรคนี้ได้แก่ พวกสัตว์ฟันแทะ เช่น หนู โดยที่ตัวมันไม่เป็นโรค สัตว์พวกนี้เก็บเชื้อไว้ที่ไต ดังนั้นเมื่อฉี่ออกมาจะมีเชื้อปนอยู่ด้วยจึงเป็นที่มาของคำว่า “โรคฉี่หนู” นอกจากนี้จะพบเชื้อนี้ในหนูแล้วยังพบได้ใน สุนัข วัว ควาย เชื้อโรคนี้สามารถเข้าสู่ร่างกายคนได้ 2 ทาง

การติดต่อ

สัตว์ที่แพร่เชื้อโรคนี้ได้แก่ พวกสัตว์ฟันแทะ เช่น หนู โดยที่ตัวมันไม่เป็นโรค สัตว์พวกนี้เก็บเชื้อไว้ที่ไต ดังนั้นเมื่อฉี่ออกมาจะมีเชื้อปนอยู่ด้วยจึงเป็นที่มาของคำว่า “โรคฉี่หนู” นอกจากนี้จะพบเชื้อนี้ในหนูแล้วยังพบได้ใน สุนัข วัว ควาย เชื้อโรคนี้สามารถเข้าสู่ร่างกายคนได้ 2 ทางคือ

1. ทางตรง โดยการสัมผัสสัตว์ที่มีเชื้ออยู่ หรือ โคนสัตว์ที่มีเชื้อกัด

2.ทางอ้อม เช่น

• เชื้อจากฉี่หนูปนอยู่ในน้ำหรือดิน แล้วเข้าสู่คนทางบาดแผล

• มือสัมผัสเชื้อที่ปนอยู่ในน้ำหรือดิน แล้วเอาเชื้อเข้าทางเยื่อ

ในปาก ตา จมูก

• กินน้ำหรืออาหารที่ปนเปื้อนเชื้อโรคเข้าไป

อาการที่สำคัญ

มักเริ่มมีอาการหลังจากได้รับเชื้อประมาณ 4-14 วัน (โดยเฉลี่ย 10 วัน) เมื่อเชื้อเข้าสู่กระแสเลือดจะ

ทำให้เกิดอาการ ไข้สูงหนาวสั่น ปวดหัวรุนแรง ตาแดง ปวดกล้ามเนื้อมากโดยเฉพาะบริเวณน่อง ขา

แหว เวลาปวดหรือจับจะปวดมาก นอกจากนี้ยังอาจมีอาการเบื่ออาหาร คลื่นไส้อาเจียน บางรายมี

อาการปวดท้อง ท้องเสีย บางรายอาการรุนแรงจนกระทั่งดับวาย ไตวาย และทำให้เสียชีวิตได้ในที่สุด

การรักษา

โรคนี้รักษาได้ด้วยยาปฏิชีวนะ เช่น เพนนิซิลลิน (penicillin)

เตตราซัยคลิน (tetracycline) สเตรปโตมัยซิน (streptomycin)

หรือ อิริทโธมัยซิน (erythromycin) ควรได้รับยาภายใน 4-7 วันหลัง

เกิด อาการ และควรได้รับน้ำและเกลือแร่อย่างเพียงพอ

ศูนย์วิจัยสุขภาพกรุงเทพแนะแนวทางป้องกัน

1. หลีกเลี่ยงการลุยน้ำลุยโคลน ถ้าจำเป็นควรสวมรองเท้าบู๊ทยางกันน้ำ โดยเฉพาะผู้ที่มีบาดแผลที่ขา
2. กรณีที่ไม่มีรองเท้าบู๊ทยางกันน้ำ ถ้ามีบาดแผลที่ขา ให้ใช้ถุงพลาสติกสะอาดหรือวัสดุกันน้ำอื่นๆ ห่อหุ้มหรือคลุมขาและเท้าหรือบริเวณที่มีบาดแผล
3. หลีกเลี่ยงการแช่น้ำหรือขำโคลนนานๆ เมื่อพ้นจากน้ำแล้วต้องรีบล้างเท้าให้สะอาดด้วยสบู่แล้วเช็ดให้แห้งโดยเร็วที่สุด
4. สวมกางเกงกันน้ำ หรือถุงมือกันน้ำ เมื่อต้องสัมผัสน้ำ เช่น เวลาเดินข่าน้ำ หรือช่วยสร้างทำนบกั้นน้ำ หรือ ระหว่างทำความสะอาดบ้านหลังน้ำลด
5. ระวังน้ำไม่สะอาดกระเด็นเข้าปาก ตา หรือ จมูก
6. กินอาหารที่ปรุงสุกทันที และเก็บอาหารในภาชนะที่มีฝาปิดมิดชิด
7. เก็บอาหารให้มิดชิด ไม่ให้หนูมากินแล้วทิ้งไว้โดยที่เราไม่รู้ตัว ไม่ควรเก็บอาหารบริเวณที่ชื้นแฉะ
8. ห้ามกินน้ำตามแหล่งธรรมชาติในช่วงน้ำท่วม แต่ถ้าเสี่ยงไม่ได้ ต้องกรองน้ำและต้มน้ำให้ร้อนจัดก่อน
9. ผักต้องล้างด้วยน้ำสะอาด ไม่ควรกินผักดิบแต่ควรต้มหรือผัดให้สุกก่อนกิน

10. ผลไม้ต้องล้างด้วยน้ำสะอาด และควรปอกเปลือก
11. ระวังน้ำแข็งที่ไม่สะอาด เพราะเชื้อที่หนูมีชีวิตอยู่ได้ในน้ำแข็ง
12. ไม่ถ่ายอุจจาระหรือทิ้งขยะลงน้ำ ควรรวบรวมใส่ถุงพลาสติกแล้วมัดปากถุงให้แน่น ระวังถุงรั่ว
13. หากาชนะที่มีฝาปิด เพื่อรวบรวมขยะ ถ้าไม่สามารถหาภาชนะมาใส่ได้ให้วางรวมในที่ที่สุนัขหรือสัตว์อื่นมากุ้ยให้ขยะแตก และไกลจากบริเวณน้ำท่วมถึง
14. พยายามลดปริมาณขยะเท่าที่ทำได้
15. พยายามติดต่อหน่วยงานท้องถิ่นเพื่อให้ นำขยะไปทำลายให้บ่อยที่สุดเท่าที่ทำได้

โรคฉี่หนู หรือโรคเลปโตสไปโรซิส (Leptospirosis)

องค์การบริหารส่วนตำบลหัวตะพาน